

Albina

Revistă Enciclopedică Populară Apare în fie-care Duminică

No. 30.

Abon. în țară pe an Lei 5 $\frac{1}{2}$ Abon. în străin. pe an Lei 8
» » » 6 luni » 3 $\frac{1}{2}$ Un număr 15 bani

Pentru anuniuri 1 leu linia. Mica publicitate 5 bani cuvântul.
Manuscriptele nepublicate se ard.

Comitetul de redacție:

Ion Kalinderu

P. Garboviceanu
G. Rădulescu-Motru
G. Coșbuc
J. Otescu
P. Dulfu

G. Adamescu
V. S. Moga
N. Nicolaescu
Const. C. Pop.-Tașcă
Gr. Teodossiu.

S U M A R :

Comitetul, Dîna de 24 Aprilie.—Ion Kalinderu, Cartofii.—G. Coșbuc, Legende de-ale nămurilor.—Expoziția din Paris.—Concurs pentru proverbe.—Hristea N. Tapu, Nascerea și restignirea Mântuitorului.—Grig. Teodossiu, Traiul ămenilor străvechi.—Victor Puiu, Cuvintare populară împotriva păcatului injuriei.—P. R., O mamă.—Fabricarea uleiului.—P. Garboviceanu, Pentru cititorii noștri preoți și învățători.—V., O serbare școlară.—Informații.—Premiile deslegătorilor.—Numele deslegătorilor.—C. C. Pop. Tașcă, Intimplările periculoase ale unui marinar francez.—Poșta administrației.

Ilustrațiuni : Pavilionul Român de la Expoziția din Paris.—Turnul Eiffel.—Din viața ămenilor străvechi.—Primăvara.—Ramură de măsline.—Fabricarea uleiului.—Pagina glumită : Ca nuca în perete.

NOUA REVISTĂ ROMÂNĂ

PENTRU

POLITICĂ, LITERATURĂ, ȘTIINȚĂ ȘI ARTĂ

No. 8

15 Aprilie 1900

Vol. 1

SUMARUL:

Cronica politică

C. RĂDULESCU-MOTRU. — *Menirea partidului conservator.*

Istorie

N. IORGA. — *Cei dintâi ani din domnia lui Vasile Lupu.*

Literatură

S. SANIELEVICI — „*Inviere*” roman de Tolstol.

IOAN PETROVICI. — *O sărutare* (poemă dramatică)

SEXTIL PUȘCARIU. — *Diminuția în limba românească.*

Știință aplicată

EMIL STAIU. — *Ultimile perfecționări în arta navigațiunii*

Mișcarea literară și științifică

Sergiu Cujbă. *Morala omului politic.* — Dem. Măciuceanu și T. Dragu. *Poveste?* — Dem. I. Dobrescu. *Origina sălbatică a nunților țărănești.* — D. S. Vasiliu-Bacău. *Istoria Românilor întocmită după un plan cu totul nou.* — *Notițe bibliografice.*

Suplimentul I.

Scrisori de peste munți de I. Iosif Sceopul. — Mișcarea culturală din districtul Gorj de *De sub Paring.* — Incurajarea industriei ungare. — Societatea studenției române din München «Patria», de Remus P. Iliescu-Negruni. — Din Mehedinți. — Inaugurarea expoziției din Paris.

Suplimentul II.

Pascele (poezie) de Dumitru Țimiraș. — Din vremuri de Dem. Gh. Simionescu. — Prinsore (poezie) de Eug. Ștefănescu. — În somn (poezie) de Ioan Scurtu. — Censura la Paris. — Intermezzo (poezie) de Alex. Zambfirescu. — Stanislav copilul (cintec bătrănească) de St. St. Tușescu.

Prețul unui exemplar (în toate țările uniunii poștale): 1 Leu

ABONAMENTUL:

În toate țările uniunii poștale.

Pe un an Lei 24,—

Pe trei luni „ 6,—

Abonamentele se primesc la administrațiunea revistei, precum și la biurourile uniunii poștale.

PREȚUL ANUNȚURILOR:

1 pagină în Supliment Lei 20,—

1/8 „ idem „ 2,55

1 „ copertă „ 30,—

1/8 „ idem „ 3,00

Anunțurile repetate au o reducere de 25% din preț.

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA

Pasagiul Român, 20. — Bucuresei.

Țiua de 24 Aprilie.

Țiua numelui M. S. Reginei, țiua de 24 Aprilie, este scumpă Românilor cari au sciut să prețuiască și să iubescă pe acest suflet ales, pe această poetă care sub numele de Carmen Sylva a lăsat nu numai în alte limbi, dar și în limba românească pagini de o mare valoare literară.

Profitând de srbătorea aceeaia pe cari soldații de la Plevna au numit-o mama răniților, O rugăm să primescă căldurose urări de viață lungă și fericită.

COMITETUL.

CARTOFII.

Domnule Agent,

Starea actuală a agriculturii noastre preocupă pe marii agricultori, cât și pe micii cultivatori, în cât le impune chiar schimbarea sistemului de cultură de pînă acum, micșorând întinsa cultură a grâului și a porumbului în favoarea altor plante, care în anumite împrejurări produc un folos mai mare, cum ar fi de exemplu: sfecla, cânepa, inul, cartoful, etc.

Ne-am convins că, în anii secetoși ca și în cei ploioși, când recolta grâului și a porumbului este în parte compromisă, populațiunea rurală, a cărei stare de prosperare preocupă în tot d'ăunu gândirile Maiestăților Lor Regelui și Reginei, ajunge în o așa de critică pozițiune, în cât îi lipsesce chiar pâinea pentru existența de toate zilele și trebuie să intervină guvernul, cumpărând și împărțind porumb locuitorilor celor mai scăpătați, fără de a le pute însă prin această măsură satisface în deajuns trebuințele.

În asemenea împrejurări, cartoful este planta care înlocuesce în mare parte această lipsă, el este una din plantele cele mai ușor de introdus în cultura țaranului nostru, nefiind într'atâta supus la capriciul agenților atmosferici ca cerealele.

Cred, domnule agent, că e bine a se rememora originea și diferitele faze prin care a trecut cultura cartofilor, înainte de a fi recunoscută de obște ca o plantă atât de folositoare hranei omenesci; și acesta nu pentru d-v. care cunoșteți împrejurările în care s'au introdus în Europa această plantă, ci pentru acei săteni cu cunoștință de carte, cărora e destinată circulara de

față și cărora o veți distribui cât se poate mai mult, spre a le servi ca îndemn.

Patria cartofului este Peru în America de Sud. S'a adus în Europa de către Spanioli. În Irlanda a fost introdus de-a dreptul din America în anul 1545 de către John Hawkins. La anul 1586 vestitul navigator Walter Raleigh, asemenea a adus cartofi din America în Irlanda și i-a plantat cu mult succes în grădina sa de la Yonghel, de unde apoi s'a întins cultura acestei plante pe o scară mai mare în totă Irlanda.

La noi în țară ar fi fost introdus după unii la 1812, după alții la 1818, nu se știe însă cu siguranță; se poate ca cartoful să se fi fost cultivat la noi în țară de pe la 1770 când a fost o fomete mare în Europa (1).

Marele nostru agronom Ionescu de la Brad scria în *Calendarul bunului gospodar*:

«În 1816 s'a trimis în Bucovina, din porunca d-lui Calimach «o mulțime de care de beilic, cari au adus cartofele ce s'au împărțit pentru semănat la omeni. Belșugul ce a urmat în țară «în anii următori a făcut a se părăsi cultura cartofelor; însă semința lor nu s'a pierdut din țară. Cel d'întăiu moldovean care «a semănat cartofe, pentru a scote din ele rachiū, a fost un boer «mare, numit Ion Cănanău. De la moșia acestuia Cornea, s'a «dat pildă rea în țară, ai cărei boeri au urmat-o cu întrecere «pînă ce au ajuns a scote rachiul cu mașinele de vapor și de «a înmulți o bătură atât de vătămătoare sănătății, pe cât și stă- «rei țaranilor noștri».

Sînt convinși că veți întâmpina orecari greutăți la început cu introducerea acestei plante, pentru că țaranul nostru cu anevoe se decide a introduce în cultura sa o altă plantă, afară de grâu și porumb. Acest lucru s'a întimplat în toate țările, când s'a încercat a se introduce această plantă și s'au întrebuințat diferite mijloce pentru a se pute răspândi cultura ei în proporții mai mari.

Așa bună oră în Germania, încă pe la 1586 medicul Scholtz din Breslau cultivă cartofii din Belgia și-i plantă în grădina Curței din Viena. Medicul și botanistul elvețian Bauhin fu cel d'întăiu, care a făcut o descriere științifică a cartofului, după planta primită de la Scholtz și el i-a dat numirea, păstrată în botanică pînă azi, de «*Solanum tuberosum*». Abia însă după 200 ani a început a fi cunoscută cultura cartofilor în Germania ca plantă economică, de orecce și aicea ca și în alte părți tot țaranii plugari au fost aceia cari s'au împotrivit mai mult la introducerea acestei culturi.

Pe la sfîrșitul vîecului XVII Friederic Wilhelm I al Prusiei îi socotia de prielnic însănătoșirei bolnavilor, iar fiul său Friederic cel mare a împărțit cartofi în Pomerania pe la grădinarii și proprietarii arătându-le întrebuințarea lor. Dînsul introduse această

(1) După «Săptămăna», fîie sătescă, de C. Negruzzi 1854, Iași.

plantă în Silesia după ce o luă de la Austriaci, ceea ce fu o mare norocire, de ôre-ce numai mulțumită acestei plante se putu preveni fômetea din acea țară. În aceeași provincie cultura cartofului prinsese așa de mare rădăcină, în cât la anul 1771, când în Bohemia cădură victimă fômetei peste 180.000 de ômeni, 20.000 Cehi emigrară în Silesia.

În Ungaria s'a adus cartofi din Franța din ținutul Bourgogne, de aceea și li se dice burgonya. Introducătorii lor au fost întemnițați în Buda, pentru că erau prea multe prejudecăți că planta e veninôsă. De altminteri mai tôte cele-lalte solane sînt veninôse.

În Franța a început a se cultivă cartoful încă de pe la 1630, însă numai în grădinile botanice. La anul 1785, fômetea de atunci a făcut ca Academia Francesă de științe să propue un premiū pentru tema: care plantă ar puté înlocui pâinea? Premiul l-a obținut Parmentier prin recomandarea cartofilor ce cultivă în grădina sa. În urma acestei premieri Regele Ludovic al XVI-lea i-a încredințat 50 arpents de pămînt pentru cultivarea cartofului.

Când Parmentier a adus primele flori de cartofi la Curtea Regală, Maria Antoinette, la cea mai apropiată serbare a Curței, porunci să se împodobescă palatul cu ghirlande din florile acestei plante și Ludovic al XVII-lea pentru a face și mai populară, purtă flôre de cartofi la încheetôrea haînei sale. De asemenea când tuberculele erau formate nu lipsiau nici odată de pe masa regală.

De la Curtea Regală, obiceiul de a mânca cartofi s'a lătit în tôte Franța și nu peste mult timp poporul frances și-a înșusit cu desăvîrșire cultura acestei plante.

În Italia nici astăzi cartofii nu sînt introduși destul de bine printre populațiunea rurală, cu tôte că încă din anul 1625 Ducele de Toscana a adus călugări din alte localități prin care îndemnă populațiunea rurală să se îndeletnicescă cu cultura acestor plante. Dar țăraniil italieni nu s'a putut împrieteni cu cartofii pînă după fômetea de la 1817. Și astăzi chiar se hrănesc cu tuberculele acestei plante numai când nu au de ajuns alte produse.

În Irlanda cartofii au ajuns mîncarea obicinuită și națională, ca mămăliga la noi și la italieni.

Am stăruit asupra celor de mai sus cu atât mai mult cu cât după cum vedeți rolul ce ar avé de îndeplinit cartofii după răspîndirea lor la țărani, este fôrte mare și, pentru a vedé cât de multă stăruință și răbdare s'a pus în tôte stratele și chiar de pe treptele Tronului, pentru introducerea cartofului în cultura și alimentarea populațiunei rurale. A trebuit ca fômetea să decimeze decî de mîi de ômeni pînă ce locuitorii altor țări să se convingă despre folôsele ce presintă introducerea cartofului în cultura agricolă.

În Europa a fost introdusă mai întăiū o singură varietate de cartofi, astăzi însă există o mulțime de nêmurî ce provin din țelurile de cultură, la care au fost supuse de către grădinari și

cultivatorii. Varietățile cartofului se mai înmulțesc și astăzi. Regretatul botanist și grădinar Vilmorin a clasat toate varietățile de cartofi în patru secțiuni, iar botanistul Girardin în trei secțiuni după formația lor exterioră.

La noi în țară se pot împărți în patru feluri după culoare, gust și cantitatea de feculă ce conțin: ast-fel avem cartoful galben, alb, roș și vînăt; la cele două d'întăiu cîja e mai mîle la pipăit și sînt mai bogate în feculă, iar la cele-lalte două feluri, cîja este mai aspră la pipăit și au mai multe materii făinoase. Toate aceste varietăți prind foarte bine în țara noastră.

Se credea mai 'nainte că cartoful produce o periculoasă bolă numită «Scrofule» care se propagă din generație în generație; astăzi însă este bine constatat, precum se vede în scrierile d-lor doctorii Felix și Istrate, că scrofula nu provine cîtuși de puțin din hrana cu cartofi, ci din alte pricinii bine cunoscute.

Acastă plantă, pe lângă că procură o mîncare bună și sănătoasă, atît pentru om, cît și pentru animale, mai are calitatea de a fi folositore și pentru însuși progresul agriculturii, căci fiind plantă prășitoare ca și porumbul, contribuie a curăți locurile de burueni și a le prepara pentru cultura altor plante, astfel că în ori-ce asolament rotațiunea se pôte începe cu cultura cartofului.

Cartoful se mulțumesc cu ori-ce fel de pămînt; chiar și cele sărace dau rezultate satisfăcătore, numai să fie permeabile, adică ca apele de ploii să se pôtă scurge cu înlesnire și arătura să fie adîncită și afînată. Cu deosebire-i convin locurile mai de curînd desfundate, islazurile și țeliniscele, pe care prin cultura sa le pregătesce mai cu sêmă pentru liveștile artificiale.

(Sfîrșitul în No. viitor).

Ion Kalinderu.
Administrator.

Legende de-ale nîmurilor.

IV.

Un călugăr tîner dintr'o mînăstire cetiă într'o di cărțile sfinte. Și ceti într'un loc versetul: «Iar înaintea lui Dumneșeu arama e ca lemnul putred și o mie de ani sînt ca o di!» Și stete pe loc, gîndindu-se. Cum pot să fie o mie de ani numai cît o di înaintea Domnului? Și se îndoia de adevêrul acestui lucru.

Și, luptându-se așa cu gîndul ca să înțelegă versul din biblie, el ieși să se plimbe prin pădurea de pe lângă mînăstire. Și s'a dus prin pădure. De o

dată își aduse aminte că merge prea departe, că e vremea vecerniei și trebuie să fie la biserică. Se întorse repede la mănăstire. Și-i părea lucru ciudat, de câte vedeă, dar se gândea că e buimăcit de gânduri și de-aceea vedeă mănăstirea mai largă, biserică din curte mai frumoasă și mai înaltă. Din biserică s'auziau cântece, și el nu cunoșcea limba în care cântau călugării. A intrat iute în biserică și a luat locul în strană și-a început să cânte. Călugării se uitaū la el cu mirare, dar mai mirat se uită el, căci nu eră nici unul dintre frații lui: toți erau străini și portul lor alt-fel, și cântau în limbă străină. Dar iată, nici strana nu e cum o scia el, nici icónele nu sînt aceleași în biserică. Totul eră schimbat, totul eră străin, nimeni nu-l cunoscea și el nu cunoscea pe nimeni.

Iar după sfîrșitul vecerniei, l-au întrebat călugării cine e? «Dar cine sînteți voi,» dîse el. Unde sînt frații mei? Ce biserică e asta și cum am ajuns eu aici? Și steteau mirându-se unii de alții. În urmă el și-a spus numele, că e călugăr din mănăstirea acésta și că înainte cu vre'un ceas a ieșit să se plimbe prin pădure, și-acum la întorcere nu mai cunoșce nimic. Când i-a auđit numele călugării s'au mirat și mai tare, iar starețul a stat puțin pe gânduri, s'a uitat la călugăr, apoi a adus o carte veche, bătrână ca lumea. Și a întors o fóie, a întors multe, a tot întors mereu, căutând un nume. Și în urmă dîse starețul, arătând cu degetul pe o filă: «Iată aici se spune că un frate de al nostru, cu nume ca și-al tîu, a plecat într'o ăi din mănăstire și nu s'a mai întors. Și de-atunci am blestemat numele fratelui nostru și nu mai dăm acest nume nimenui dintre noi, că e nume urgisit.»

Și s'a cutremurat călugărul cel tîner și i-a fulgerat un gând prin minte. «Și când s'a întîmplat acésta?» dîse el. Starețul ceti mai departe: «De mult, fiul meu! De mult! Iată, după însemnările cărții, sînt o mie de ani de-atunci!»

«Eū sînt acela!» strigă călugărul și le spuse cum a citit el în biblie, că o mie de ani sînt pentru Dum-

nedeu ca o di, și că n'a creșut. Și în vreme ce vorbea, i se albise barba și părul și îmbătrânise de tot. Și abia vorbind de bătrânețe diise: Iată Dumnezeu a făcut cu mine minunea!» și cădu jos. Iar călugării îl ridicară repede, dar el eră mort. Iar pe crucea mormintului i-au scris numele cel urgisit și au pomenit de fuga lui din mănăstire, iar mai jos au scris: «și s'a întors pocăit după o mie de ani!»

G. Coșbuc.

EXPOZIȚIA DIN PARIS.

In ziua de 14 Aprilie după stilul nou, s'a deschis la Paris expozițiunea universală, așteptată cu nerăbdare de lumea întregă.

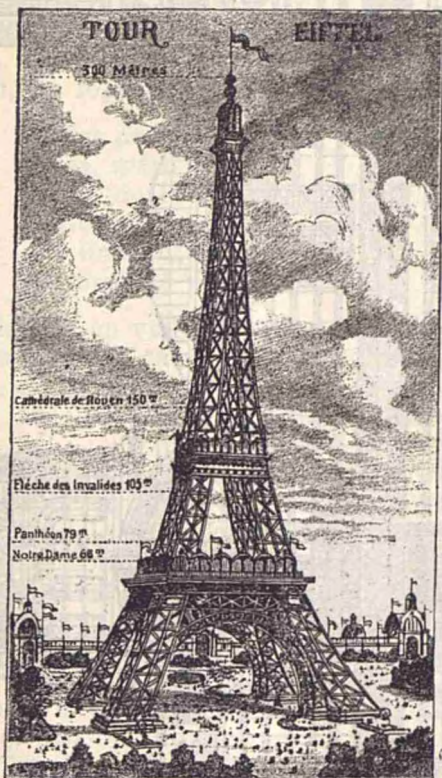
Ce sînt aceste expoziții? Originea depărtată a acestor mărețe sărbători de progresul omenirii se găsește în bălciuri. Precum la noi se face bălciu într'un ținut ore-care, adunându-se într'un sat ori oraș negustori din locuri depărtate cu mărfurile lor, tot așa s'a făcut în orașele bogate și mari de prin alte țări. Cu vremea s'a gândit omenii că ar fi nemerit să se adune din mai multe țări produsele muncii și s'a ajuns la ideia de expoziție universală.

Francesii au făcut în cursul vécului XIX mai multe expoziții universale. Au mai făcut și Nemții și Americanii din Statele-Unite. Se pare însă că nicăieri nu s'a dus așa multă lume ca la Paris.

De ani de zile lucrăză Francezii la Expoziția din anul acesta. Se spun multe lucruri minunate despre cele ce au să se arate vizitatorilor. Printre minunile de acum, s'a păstrat și una din ultima expoziție din 1889, adică turnul Eiffel. Dăm aci înfățișarea acestui măreț turn. El se înalță d'asupra tuturor clădirilor din acel oraș, avend o înălțime de 300 de metri. E o lucrare uriașă. Tótă e de fier; are mai multe caturi și în fie-care cat sînt birturi, localuri de petreceri, ș. a.

In 1867 România pentru prima óră a luat parte

la expoziția parisiană. Anul acesta țara noastră va duce acolo tot felul de produse industriale, tot felul de obiecte, cărți, statistice, etc., din cari streinii

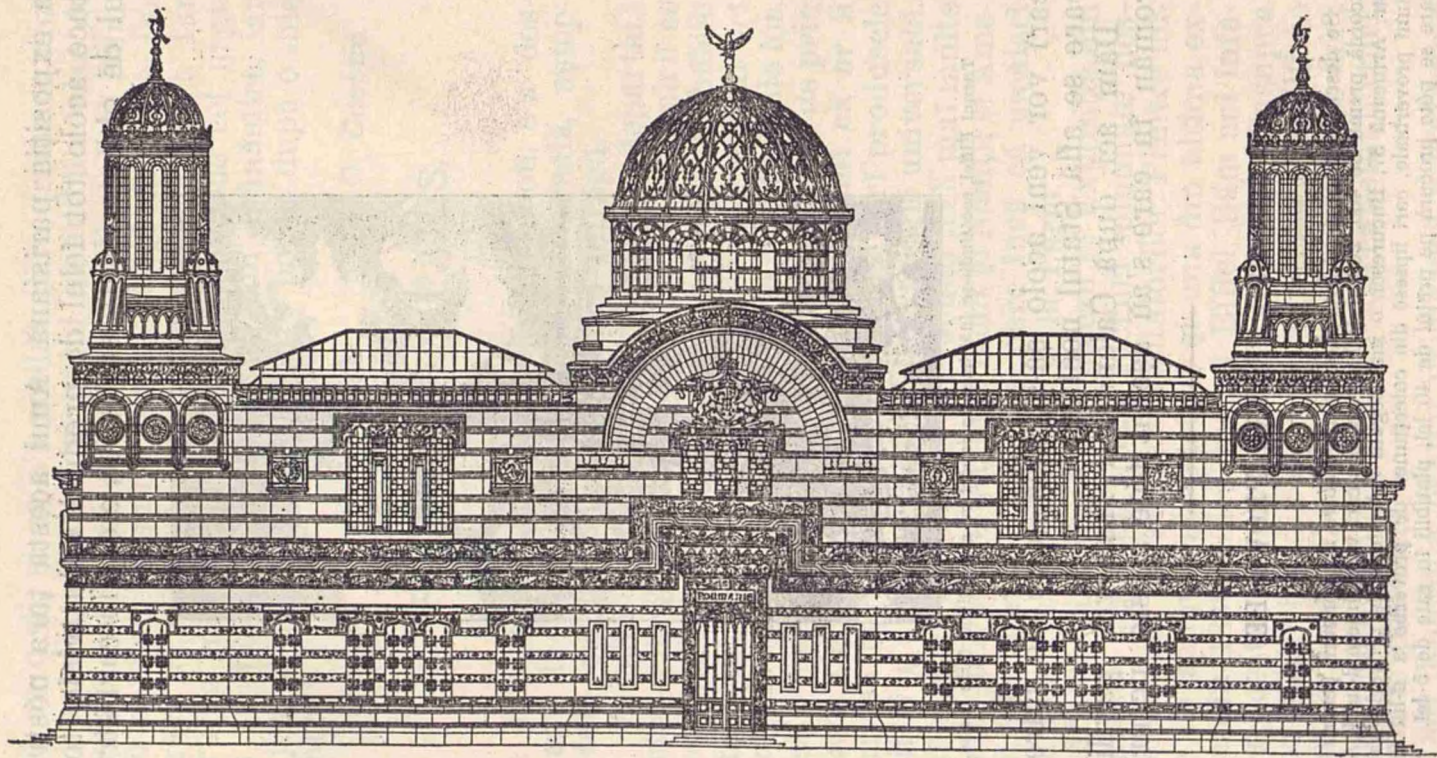
Turnul Eiffel, socotindu-se înălțimea în raport cu alte edificii foarte înalte.

carî vor veni acolo să-și facă ideie de starea în care se află Statul nostru.

Dăm aci, după Calendarul Minervei, pavilionul român în care s'aū așețat tôte aceste lucruri.

CONCURS PENTRU PROVERBE.

Se deschide între d-nii învățătorî și învățătore un concurs pentru care se acordă premii de 400, 200 și 100 lei, aceloră carî vor trimete d-lui I. A. Zane, str. Armeană 37, București, o mai bogată colecțiune de proverbe sau locuțiuni proverbiale, cari lipsesc din colecțiunea de proverbe a d-lui Zane, și care se pôte procură pe prețul de 40 lei, platibili în rate de 5 lei.

Pavilionul Român de la Exponziția din Paris.

Nascerea și restignirea Mântuitorului

— Din popor —

Se povestesc de bătrâni că pe vremea lui Irod, împăratul Iidovilor, trăia în Betleemul Judeiei un păstor bătrân, de tot bătrân, de lege păgână, cu numele Crăciun.

Acest păstor aveă,
Aveă, mare, aveă
Stâne de oi multe,
Multe și cornute,
Cu lina mițosă
Ca firul de mătasă,

Și treceă de om cu vață printre semenii săi din acel oraș. Întâmplarea a făcut ca Mântuitorul lumii, Domnul nostru Ius Christos, să se nască din sf. Fecióră Maria, chiar în staulul de vite al acestui bătrân păstor, păgân de lege. Și iată cum:

În séra de 24 spre 25 Decembre, adunându-se în Betleem mult norod călător și, ne mai fiind loc de dormit pe nicăire, căci tóte gasdele ereau acum înșesate de lume călătore, sfinta Maria cu logodnicul ei Iosif a fost nevoită să poposească la marginea orașului, la casele bătrânului Crăciun. Abătându-i să nască, femeia lui Crăciun, baba Iova, o gonì pe Maica Domnului din casă, spunându-i că bărbatul ei Crăciun e un om rău la inimă, că nu suferă în casa lui ómeni streini, și, când va veni cu oile de la pășune, are să fie foc și pară, chiū și vaì de dînșii!

Ce să facă sfinta Fecióră? Césul nascerii Mîntuitorului lumii se apropia! În culmea durerilor, ea se furișeză într'o iesle de boi din staulul păstorului. Séra târziu, pe la orî-ce vreme din nópte, Crăciun, doinind din fluer, își îndruméză a lene turma sătulă doldora, spre locuința sa.

Ajuns acasă, dă poruncă numai de cât babil Iovii să-i pregătéscă bucate multe pentru a doua și, căci eră și de sərbătóre, *șiua Cărnurilor* (1). În acea și va chemà la masă să se ospăteze cu el, după obiceiul păgân, multă lume. Îi mai poruncesce nevetei sale să-i dea să mănânce, că e mort de fóme, par-că n'a mîncat de un an și să-i fiérbă nițică apă la foc, să se spele pe cap, că mâine e și de sərbătóre mare!

Baba Iova îi face pe plac, căci vaì de cojocul ei ar fi fost, să nu fi ascultat vr'o dată pe Moș Crăciun!

) Șiua Cărnurilor, la Romani eră identică cu Saturnalia, șiua în care se tăiau porcii; la noi Creștinii acéstă și s'a identificat — cu venirea Creștinismului — cu sərbătóreă *Crăciunului*.

Trecuse de miezul nopții. Eră pe al doilea cântat de coș, când Moș Crăciun, pomenindu-se din somn, scólă pe băbuca Iova, să-î pue la foc bucatele să fiarbă, pentru a doua di.

Țiști din somn biată baba Iova! Alérgă în ogradă, adună uscături să ațite focul. Nici n'apucă să-l aprindă și o lumină din coșarul boiler, o lumină de părea că tótă ograda e în flacări, o face să alerge, să țipe, să se vaite, strigă pe Moș Crăciun, olébul lor e prăpădul focului!

Moș Crăciun, păstorul, dormiă de-a sforăitele și nici habar n'avea de cele ce se petreceau în ograda sa!

Baba Iova alérgă în staulul oilor și în loc de foc, ce vede? Vede pe Maria lui Iosif, pe sfinta Fecióră, că născuse în ieslea boiler pe Mântuitorul, pe Ziditorul lumii, pe Domnul nostru Isus Christos! In iesle dobitocéscă se născuse Impératul Luminilor și în palat Dumneđeesc se schimbasesc staulul lui Moș Crăciun!

La acéstă privesc Dumneđeéscă, baba Iova cade încremenită la pămînt și strigă: Maică prea sfintă, Fecióră slăvită, miluesce-mé!

Maică Domnului, cu vorbe blajine, o rógă să se apropie de sfîntul prunc, și după obiceiul mōșelor de țară, să taie buricul *Dumneđeescului fiú!*

Eră de alt-fel și mōșă băbuca Iova, și, ca tóte babele, mōșe de țară, purtă o *custurice*, un fel de bricegel ruginit, la brău.

Ajunsă la ieslea pruncului, într'un suflet îi retéză buricul, și, veselă de acéstă minunată întîmplare, alérgă în casă, bate în palme de bucurie, spune unchiașului ei Crăciun, că ea de acum înainte este mōșă Mântuitorului lumii!

Ce bucurie,
Ce veselie
Pe noi Crăciune,
C'a venit în lume;
La noi s'a născut
Domnul cel de sus
Domnul Cerului
Ș'al pămîntului:
Christos, Domnul cel slăvit
Cum de mult s'a prorocit!

Moș Crăciun nu numai că nu crede, dar în furia lui, trântesce pe baba Iova la pămînt, ia o bardă și-î taie mâinile ei pângărite chiar pe pragul casei. Cu mâinile bónte, sërmana babă alérgă țipînd la ieslea Dumneđeescului prunc și se rógă s'o mântuiască.

«Apropie-ți, mōșă Iovo, bóntele tale de scutecile prea sfînte ale pruncului, ȓsu-i-a atunci Maică Domnului.»

Nici n'apucă s'atingă bine legăturile légănelului și ce să veđi? Minune, de trei ori minune! Babei Iovii mâinele sán-

gerânde i se lipiră la loc și din palmele ei ieșiau rațe mai strălucitoare de cât sôrele.

Ea îngenuchiă cu cuvioșie înaintea fiului Mariei și i se închină, sărutându-i mânuțele cu lacrimi de bucurie!

Iute ca fulgerul baba Iova alergă în casă la Crăciun și-i spune, plesnind din palme, de minunea întâmplată. «Iată, Crăciune, că în locul păcătoșelor mele mâini, pe care tu mi le-ai tăiat, fiul Mariei, Împăratul Cerurilor, mi-a dat altele și mult mai frumoșe, mai albe ca zăpada și mai luminoșe de cât sôrele!»

Bătrânul Crăciun, înspăimîntat de îngrozitoare faptă ce săvârșise, cade cu fața la pământ; plânge, amarnic plânge ca un copil!

Intru târziu, el se redeșteptă ca dintr'un somn adînc. Se scolă și cu pași repezi, mînat ca de o mână sfîntă se apropie de ieslea Mîntuitorului.

Nu mai eră acel Crăciun de odinioară, cu căutătura-i fioroasă, cu fața posomorită, cu inima împietrită, ci un unchiaș bătrân, cu barba albă, ca zăpada, cu fruntea senină, blînd la suflet ca un mieluşel, și plin de bunătate! Smerit el cade în genunchi la picioarele lui Christos și cu ochii scâldați în lacrimi îi cere iertare!

Glasure de îngerî, strigăte de bucurie și de veselie din ceruri se aud:

Slavă întru cei de sus
 Lui Christos Domnul Isus
 Lui Christos, lui Dumnezeu
 Din orașul *Vicleiem* (1)
 Pe pământ pace
 Bucurie, veselie
 La ômenî bună-voire!

Din păgân, cum eră cu o clipă mai nainte, acum unchiașul Crăciun se face Creștin.

Fiul Mariei l-a dăruit pe el ca în veci să nu mai móră, ci în fie-care an, cât va fi lumea și pămîntul, Moș Crăciun să colinde prin vînt, prin frig, prin ger, prin vifor și nin-sóre, cu traista-i plină doldora, pe la casele ômenilor, pe la cei mari ca și pe la cei mici, pe la cei bogați ca și pe la sêraci, aducîndu-le îmbucurătorea veste despre nascerea Mîntuitorului lumii a Domnului nostru Isus Christos!

(Sfîrșitul in No. viitor).

Hristea N. Țapu.

Profesor, Focșani.

(1) Poporul dice: *Vicleiem*, *Vicleim*, în loc de *Betleem*; de unde cîlîndul cu *Vicleimul* de la Crăciun.

TRAIUL ȐMENILOR STRĂVECHİ.

II.

După sfîrșirea vîrstei de p tră lustruită, urm ză o vîrstă nouă. Ȑmenii întrebuițeză unelte și arme de bronz: iată-l ajunsî în *vîrsta bronzului*.

V  ved că vă cam mirașî de acest cuvînt: *bronz*. Bronzul e făcut din unirea aramei cu cositorul.

În multe țări din Europa s'au aflat o mulțime de unelte de bronz din acele timpuri: securi, brice, ace, brățări, topore, ciocane, sulite, s geșî. S'au aflat p n  și tipare pentru facerea lucrurilor de bronz.

Se crede că meșteșugul facerii lucrurilor de bronz este adus în Europa de către o ramură de *Ȑigani*, cari au venit din p rșile despre R sarit, adică din Asia. Ei aveau obiceiul ca și așî să m rg  din loc în loc, av nd la ei tot ce le trebuia pentru lucrarea acelor lucruri de bronz.

Se descoperi apoi și ferul. Ȑara de care se vorbesce că a cunoscut facerea lucrurilor de fer din vremuri mai vechi este Egiptul. Se crede că Egiptenii  ntrebuițeau ferul încă acum 6000—7000 de ani. În țările Europei, obiectele de fer se arată f rte t rșiu, cel mult cu 1.500 de ani înainte de Christos. Iată dar și *vîrsta ferului*.

Odată cu întrebuițarea armelor de bronz și de fer începe o vreme bine cunoscută în istorie, numită și *vîrsta istorică*. Se crede că poporele din acéstă vîrstă au venit în p rșile nóstre din spre R sarit, aduc nd cu ele și arme de metal, cu care de sigur că s'au luptat.

În deosebi aducerea meșteșugului facerii lucrurilor de fer se datoresce unor popore vechi, cari au venit în atingere cu Egiptenii, de care pomenii că il cunoseau cu mult mai nainte.

De sigur, că poporele găsite în p rșile nóstre de acelea cari au adus cu ele meșteșugul facerii uneltelor și armelor de bronz și de fier s'au amestecat cu ele.

«Cine scie, spune un  nv șat, dacă chiar  menii vîrstei de p tr  cioplită, cari v nau rinocerii și urșii albi, n'au lăsat urmașî, și dacă ast șî nu sînt  meni cari au în vinele lor s nge de-al locuitorilor peșterilor?»

Cu vîrsta bronzului și a fierului începe adevărata istorie a în-

tîmplărilor feluritelor popore nomade sau stabilite, barbare sau blânde.

— Unde și cum își îngropau cei străvechi morții? Or e cam greu de spus?

Nu, e foarte ușor! La început de tot, se crede că nu-și îngropau morții.

— I-audți, păgâni! dișe apăsât și mânios Stan Doldoră.

— Cu adevărat păgâni, și mai rău de cât aceștia. Ei își lăsaŭ morții pe unde se întîmplă. Cel puțin așa spun unii învățați. Și ca probă dau pe poporul de astăzi al Eschimoșilor, care își lasă rămășițele celor răposați afară pe zăpadă, că le mănîncă și câinii.

— Vai de mine! Cum se pôte una ca asta?

— Ce să-ți faci neghiobiei omenesci?

— Nu se pôte sci însă sigur dacă toți omenii aveau acest obiceiŭ grozav de urît a lăsa pe semenii lor morți prada fiarelor.

Ceea ce se scie mai sigur e pe vremea petrei lustruite. Se găsesc atunci o mulțime de monumente, și în multe țări din lume, în care omenii își îngropaŭ morții. Unele erau făcute din

petre mari, uriașe puse în picioare în cerc; altele erau aședate pe două rînduri; altele, din pîetre sprijinite pe marginea stîncilor, dar atât de bine că nu cădeau; altele, dintr'o pîetră uriașă pusă de-alungul peste două pîetre aședate în picioare.

Înăuntrul acestor pîetre, ei își îngropaŭ morții lor. Acest obiceiŭ ne face să credem că cei străvechi ajunseseră să alba ore-care credințe despre Dumneșeu și pôte chiar despre nemurirea sufletelor.

Un monument de acestea de piatră s'a găsit format din 4000 de bucăți foarte mari, pe o lungime de 4500 de pași, în 2 șiruri.

Intr'unele din acestea, morții erau îngropați cu unelte de os, de cremene, cu olării, etc., după cum astăzi sînt îngropați cu monede, cu scule etc. În vîrsta bronzului, morții erau îngropați în sicriuri de piatră, acoperite cu pămînt, cu piatră, apoi cu capace de lemn; mai pe urmă în scânduri și în sicrie de lemn.

Și un alt obicei se mai răspîndi, acela de a-și arde morții. Cenușa o acoperiau în hainele lor și apoi o puneau în cutii sau urne și acestea se îngropau în pămînt.

În timpul acestei vîrste începe și povestirea despre strămoșii noștri Romani și Daci, de al căruia traiu vi s'a povestit destule, atât vouă cât și copiilor voștri.

Grig. Teodossiu.

Cuvîntare populară împotriva păcatului injuriei.

„Cu vorba cea fără de cumpătare nu
„te obiceiui, căci în ea e cuvîntul pă-
„catului.“ (Sirah. XXXIII, 15).

Iubiți Creștini,

La noi Românii e un obicei mai mult de cât păgânesc — pentru că nici păgânii nu credem să-l aibă așa cum îl avem noi — anume obiceiul nelegiuit de a necinsti cu cuvîntul lucrurile cele mai sfinte și mai scumpe fie-cărui om. Se vede între noi un păcat greu și în același timp urit, care s'a răspîndit foarte mult și e săvîrșit pînă și de copii, anume păcatul greu al hulirei de cele sfinte, sau păcatul injuriei, care e așa de răspîndit și îl săvîrșim atât de des, în cât mai că nu mai este o altă nație de oameni asemenea nouă. Pentru-că, în adevăr, care-î ore fericitul căruia să nu i fi fost isbit auzul de injuriile cele mai grozave și de cele mai josnice, rostite cu atîta ușurință și lipsă de rușine, de o mulțime de lume? Cine n'a auzit cu cîtă necugetare injură unii, chiar la lucruri de mică însemnătate, nu numai de lucruri sfinte, ci chiar de Dumnezeu!...

De greșesc cine-vă altuia, în loc să se înțelegă între ei liniștit, cu judecată și cu bună-voință, cum le e dat omnilor să facă, rostesc unul asupra altuia tot felul de injurături. De nu-î trage vîta carul încărcat, omul în loc să caute și să înlătore adevărata pricină ce face pe vîta să nu mai mîrgă, ca de pildă o pîdică la rôte, o oboselă

mare, o încărcare peste măsură, sau alt-cevâ, o ocărăsce pe biéta vită cu cele mai grozave sudălmî. De nu pôte face vre-un lucru, cât de mic, așa cum gândia, în loc să aibă răbdare și să judece sănătos la chipul în care ar puté să-l facă mai bine, de asemenea aruncă o mulțime de injurii împotriva a tot ce pôte fi mai sfînt, ca și cum bunióră st. cruce, sau sfinții, sau biserica, sau chiar Bunul Dumneđu ar fi vina greșalelor lui, sau ca și cum suduind s'ar rës-bună împotriva cui-vâ.

Se găsesce, đic, între noi acest păcat urit. Și e cu atât mai urit și mai de disprețuit, cu cât la săvîrșirea lui nu se vede nici măcar un pic de folos care să ne îndemne a-l face, fie chiar închipuitul folos ce s'ar vedé la altele.

Care să-î fie óre scînteia de folos ce ar puté cine-vâ gândi că pôte avé după ce înjură? Negreșit că ori-ce judecată sănătósă, ori-ce minte aședată, ne spune destul de lămurit că un asemenea om n'are și nici nu pôte avé *nici un folos*, ci din potrivă, prin injurare săvîrșesce o mulțime de rele. Pe deoparte necinstind lucrurile sfînte își necinstesce însuși legea sa, pe de alta, greșesce înaintea lui Dumneđu și a cugetului său însuși, care îi spune lămurit că nu săvîrșesce un lucru de cinste, ci de necinste, o neleguire, decî un păcat.

A înjură numele lui Dumneđu, iubiți creștini, însémnă a săvîrși unul din păcatele cele mai necugetate, mai grele și mai de neertat. Iar hulirea de Dumneđu și necinstirea numelui său și a tuturor celor sfînte, s'a privit tot-d'a-una și pretutindenî ca nisce fără de legî ce se pedepsiau în chipul cel mai aspru. Pretutindenî, chiar și în lumea păgână, a fost și este oprit acest păcat, cu atât mai virtos a căutat să-l opréscă Biserica nóstră prin sfîntele sale canóne. Dar cu tótea acestea, cu tóte că scim prea bine că nu ne sînt vinovate întru nimic lucrurile sfînte, noi săvîrșim acest păcat așa de des și cu atâta lipsă de mustrare de cuget, în cât mai nici nu ne trece prin gând a ne da sémă dacă făcendu-l, păcătuim ori nu.

Așa cum vedem săvîrșindu-se acest păcat — atât de des și de ori-cine — el nu pôte să ni se înfățișeze de cât ca o rușine pentru tot cel ce se chiamă om, decî ființă cu judecată, și pentru tot cel ce se numesce creștin. Pentru-că dacă n'avem cinste față de lucrurile cele mai sfînte și nici

chiar față de Dumnezeu, ci din potrivă îi batjocorim st. său nume, atunci ce cinste vom mai avea față de cei-l-alți oameni și chiar față de noi, prin urmare la ce cinste mai îndrăsnim a ne aștepta să ne dea și alții nouă?... Neapărat că, *cu drept cuvânt*, putem fi socotiți ca nisce adevărați nelegiuți, fără nimic sfânt în noi, fără nimic înălțător, mai rău de cât nisce păgâni.

Una dintre poruncile ce a dat Dumnezeu oamenilor a fost și aceia prin care ni se spune lămurit: «*Să nu iei numele Domnului Dumnezeului tău în deșert, căci el nu va lăsa nepedepsit pe cel ce îi iea numele său în deșert,*» ci din potrivă ne îndemnă zicând: «*Să iubesci pe Domnul Dumnezeul tău din tot sufletul tău și din tot cugetul tău.*» Și acest lucru ni-l spune și însuși judecata noastră, ori-cât de slabă ar fi ea. Prin urmare, nu vedem cât de amar greșim, hulind sfântul său nume și al tuturor lucrurilor sfinte?... Nu vedem că nu sintem noi în stare a face a mia parte din cele ale voiei sale întru mărirea lui și binele nostru și mai îndrăsnim a-i huli numele?... Să judecăm singuri și vom vedea de ne fac cinste asemenea fapte!...

Iată de ce zicem că am lucra înțelepțesce, ca nisce adevărați oameni cu judecată și adevărați creștini, când am face să nu se mai vadă săvârșindu-se de acum acest înjositor păcat. E trist, nespus de trist, a vedea pînă și pe femei și pe copii săvârșindu-l!...

Să nu uităm, iubii creștini, cele ce ne spune sf. apostol Pavel în una din epistolele sale: «*Nu vă amăgiți, Dumnezeu nu se batjocorește,*» ci de îi necinstim numele tot nouă ne facem rău, «*căci ori-ce sîmănă omul aceia va și culege.*» De aceia să și căutăm pe viitor a depărta de la noi acest obicei urit ce nu ar trebui să fie nici la păgâni. Iar în locul injuriilor să căutăm a ne obicinui cu vorbiri cinstite, curate și frumoase și cu alte deprinderi pline de judecată sănătoasă — ce ne lipsesce atât de mult — care pe de o parte să ne fie spre cinste și folos, nouă, iar lui Dumnezeu spre mărirea în veci. *Amin.*

Victor Puiu.

Rugăm pe abonații noștri, cari își schimbă domiciliul de S-tul Gheorghe, să bine-volească a ne comunica noua adresă menționând **neapărat** detaliat unde au primit revista în trecut.

PRIMĂVARA.

*A! Iată primăvara cu sînu-î de verdetă !
In lume-î veselie, amor, sperare, viață,
Și cerul și pămîntul preschimbă sărutări
Prin raze aurite și vesele cîntări.*

(V. Alexandri).

O MAMĂ

— Poveste după Andersen —

(Sfirșit).

ntrară atunci în marele palat al morței, unde flori, plante, arbori, arbuștii erau așezați și însemnați după vîrsta lor. Se găsea acolo zambile sub clopote de sticlă, plante de apă plutind la suprafața basinelor, unele fragede și sănătoase, altele bolnave și pe jumătate veștejite; șerpi de apă se culcau încolăciți pe acestea și raci negri se acătau pe tulpina lor. Erau acolo măreți palmieri, stejari uriași, platanii și sicomori imenși; erau fugere, cimbrisorii și cicóre. Fie care pom, fie-care plantă, fie-care floare, fiecare fir de iarbă avea numele său și înfățișa o viață omenescă, unele în Europa, altele în Africa, astea în China, altele în Groenlanda. Erau arbori mari în lădițe mici, cari păreau gata să se spargă, fiind prea strimte. Erau de asemenea nenumărate plante mici, în vase mari, de zece ori mai mari de cât ele. Cutiile prea strimte înfățișau pe săraci, vasele prea mari pe bogați. În fine sormană mamă ajunsese în sala copiilor.

— Aici este, îi duse bătrana.

Atunci muma se puse să asculte și să pipăie inimile cari băteau. Pusese de atâtea ori mîna pe pieptul miciei ființe pe care mortea i-o luase, că ar fi cunoscut acea bătaie a inimei copilului ei în mijlocul unui milion de alte inimi.

Iată-l, iată-l! strigă ea în fine, întindînd amîndouă mîinile spre un mic cactus care se aplecă bolnăvicios într'o parte.

— Nu te atinge de floarea copilului tău, îi duse bătrana, dar aședă-te aci aproape. Aștept mortea la fie-care minut, și când va veni n'o lăsa să smulgă planta, dar ameninț'o, dacă stăruie, să faci tot așa la alte două flori, îi va fi frică; căci, pentru ca o plantă, o floare sau un arbore să fie smuls, trebuie porunca lui Dumnezeu și ea trebuie să dea socotélă Domnului de toate plantele omenesci.

— Ah, Dumnezeu, duse muma, de ce-mi este așa de frig?

— Vine mortea, duse bătrana; rămăi acolo și adu-ți aminte de ce ți-am spus. Și bătrana se duse.

Cu cât mortea se apropia, cu atât muma simțea frigul mărindu-se. Nu putea s'o vadă, dar simți că era înaintea ei.

— Cum ai putut afla drumul pînă aci, îi duse mortea; cum, mai ales, ai putut fi aci înaintea mea?

— Sînt mamă, îi rîspunse ea.

Și mortea întinse mîna-i uscată spre micul cactus; dar muma îl acoperi cu mîinile sale cu atîta putere și îngrijire că nu-i strică nici o singură floc.

Atunci mortea suflă pe mîinile mamei, și ea simți că suflarea asta era rece, cași cum ar fi eșit dintr'o gură de marmură. Mușchii i se întinseră și mîinile i se desfăcură după plantă, fără putere și fără căldură.

— Nesocotito, nu vei pute lupta contra mea, îi dişe mórtea.

— Nu, dar póte bunul Dumneđeu.

— Nu fac de cât ceea-ce el imi comandă, răspunse mórtea. Sint grădinarul sėu, iaú pomii şi florile pe cari le-a plantat pe pămînt şi le plantez din nou în marea grădină a raiului.

— Dă-mi copilul meu, dişe mama plângend şi rugându-se; saú smulge arborele meu odată cu al sėu.

— Imposibil, dişe mórtea, ai mai mult de 30 de ani de trăit.

— Mai mult de trei-deci de ani, strigă muma cu desnădejde şi ce vrei tu, o! mórte, ce să fac în aceşti trei-deci de ani. Dă-î vre-unei mame mai fericite, aşă cum mi-am dat eu sângele tufişului, ochii lacului şi pėrul bėtrănei.

— Nu, este porunca lui Dumneđeu şi nu pot nimica să schimb.

— Eî bine, atunci între noi douė, Mórte, daca te atingi de planta copilului meu, rup tóte florile astea.

Şi apucă cu amindouė mâinile doi *ficuşi*.

— Nu te atinge de aceste plante, strigă Mórtea. Spui că eşti nenorocită, şi vrei să faci o altă mamă mai nenorocită de cât tine; căci aceşti doi ficuşi sint doi gemeni.

— Oh, dişe nenorocita femeie.

Şi lăsă cele douė flori.

Se făcu o tăcere, în care se părea că şi mórtea chiar aveà un simţimînt de milă.

— Ţine, dişe mórtea, dând mumei douė frumoşe diamante, ia-tă-ţi ochii, i-am pescuit trecend lacul. Iaţi î, sint mai frumoşi şi mai lucitori, de cum n'au fost nici odată. Ţi-î dau: ultă-te cu ei în acest isvor adinc, care curge lângă tine. Îţi voi spune numele acestor douė flori pe cari voiai să le smulgi, şi vei vedé acolo tot viitorul, tótă viaţa omenescă a acestor doi copii. Vei scî şi vei vedé atunci ceea-ce voiai să nimicesci. Şi luându-şi ochii, muma privi în apă. Erà o mărėţă privelişte să fi vedut ce fericire şi bine-facere erau păstrate acelor douė fiinţe pe cari erà să le omóre.

Viaţa lor se treceà într'o atmosferă de veselie, în mijlocul unui concert de bine-cuvîntări.

— Ah, murmură muma, punėndu-şi mânia pe ochi, erà să mă fac fórte vinovată.

— Privesce, dişe mórtea.

Cei doi ficuşi au dispărut, şi în locul lor se vedeà un mic cactus care luà forma unui copil; pe urmă copilul se măreà şi ajungeà un om tiněr plin de patimi ardėtore. Sfirşia prin sinucidere.

— Ah, Dumneđeule, cine e acela? intrėbă mama.

— Erà copilul tėu, dişe Mórtea.

Sėrmana femeie scóse un gemėt şi căđu la pămînt.

Pe urmă, după un minut, ridicând braţele către cer dişe:

— Oh! Dumneđeul meu, pentru că l-ai luat, ţine-l. Ceea-ce faci e bine făcut.

Mórtea atunci întinse mâinile către micul cactus.

Dar muma îi opri braşul cu o mână şi cu cea-l-altă îi inapoià ochii.

— Așteptă dișe ea, să nu-l vėd murind. Și sėrmana mumă trāi trēi-deci de anī incā, orbā, dar supusā.

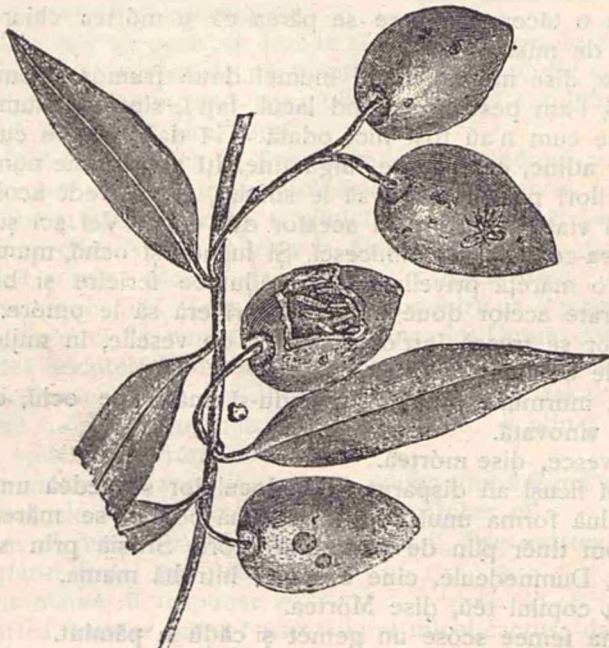
Dumneđeū pune copilul în rindul îngerilor, iar pe mamā a pus-o în rindul martirilor.

P. R.

FABRICAREA ULEIULUI.

Uleiul se fabrică din sēmīnța unor plante uleiōse, cari se cultivă de agricultori și grādinari, numai pentru sēmīnțele sau rōdele lor. Intre plantele uleiōse putem citā: rapița, macul, archida, camelina, flōrea sōrelui, etc., și dintre pomi roditori maslinul, care la noi nu pōte să creścā din cauza frigului din timpul iernei.

Acest pom roditor bine-cuvīntat de Dumneđeū, nu crește de cāt în climele calde.

Ramură de maslin.

În Europa se cultivă mai mult în Spania, din care țară se și exportă cea mai mare cātățime de unt de lemn și de masline.

Dar cu privire la comerțul ce se face cu unt de masline, un lucru trebuie să se știe: că cel mai mult este falsificat cu uleiul ce se scote din sēmînta bumbacului și a macului.

Uleiul se mai pōte fabrica și din sēmînta inului, cânipei, a bumbacului, din sîmburii de nuci, alune, precum și din sîmburii de dovlec, etc.

Uleiul se fabrica în anumite fabrici, iar turtele cari rēmân de la fabricare se pot întrebuiņa la hrana vitelor sau la îngrășarea pămînturilor agricole.

Unii din țararii noștri își fabrica uleiul din sēmînta de in și cânepă, ca și din sîmburii de dovlec, într'un mod cu totul practic. La ei tōtă fabrica se compune din 2—4 piuă, în cari se sfărîmă sēmîntele, după aceea făina o pun într'o tingire sau tigiaie, de-asupra unui cuptor cald, unde se prăjesc

Fabricarea uleiului.

făina, vre-o 15—20 minute, dupe cum și focul este mai mare sau mai mic. După ce făina s'a prăjit, se pune într'o cărpă curată și o pune la tesc unde se tescuesce și totul este isprăvit.

Tōtă lucrarea acēsta durēză mult o oră, după cum omul voesce a-și fabrica și mai mult sau mai puțin ulei.

Uleiurile au diferite întrebuiņări: unele se între-

buinteză în bucătărie, ca uleiul de in, de cânepă, flórea sórelui, de mac, nucă, unt de lemn, etc.; iar altele în industrie, la prepararea unor culori (văpsele), cari se întrebuinteză în pictură; precum și la fabricarea săpunului, la ungerea mașinelor, în medicină și la iluminat, ars în lămpi.

Dacă uleiul de in se fierbe cu litargă (un fel de rugină de plumb) și acetat de plumb (un fel de sare chimică) se capătă firnisul de ulei de in, care frământat cu cretă pisată dă chitul, de care se folosesc geamgiii la punerea geamurilor, iar când se amestecă cu funingene ne dă negreła de tipar.

Pentru cititorii noștri preoți și învățători.

Literatura populară nescrisă, care vécuri îndelungate a fost singura hrană sufletéscă pentru poporul de la țară începe să dispară pe nesimțite. Și cu toate acestea, ce comóră neprețuită e literatura populară, fie din punctul de privire al cunoșterii vederilor și simțimintelor ce cuprinde, fie din punctul de privire al cunoșterii adevératei limbii românesce!

S'a adunat, ce-î drept, mult din acéstă literatură, căci atât Academia română, cât și Ministerul Cultelor și Instrucțiunii publice au încurajat pe cât posibil ori și ce încercare seriósă în acéstă privință. Mai e însă fórte mult de făcut! Și ar fi păcat de Dumnezeu ca acei cari pot să facă ceva să stea de-o parte și să nu desăvârșiască lucrarea începută.

Urmașii ne vor judecă cu cea mai mare asprime, fiind-că n'am sciut să păstrăm cu cinste amintirile trecutului nostru.

De o cam dată atrag atențiunea cititorilor noștri asupra unei ramuri a literaturii populare și anume: asupra legendelor. Sînt în gura poporului legende despre localități, despre biserici, despre ruine, despre rîuri, munți, déluri și văi, despre animale, paseri și insecte, despre plante și așa mai departe.

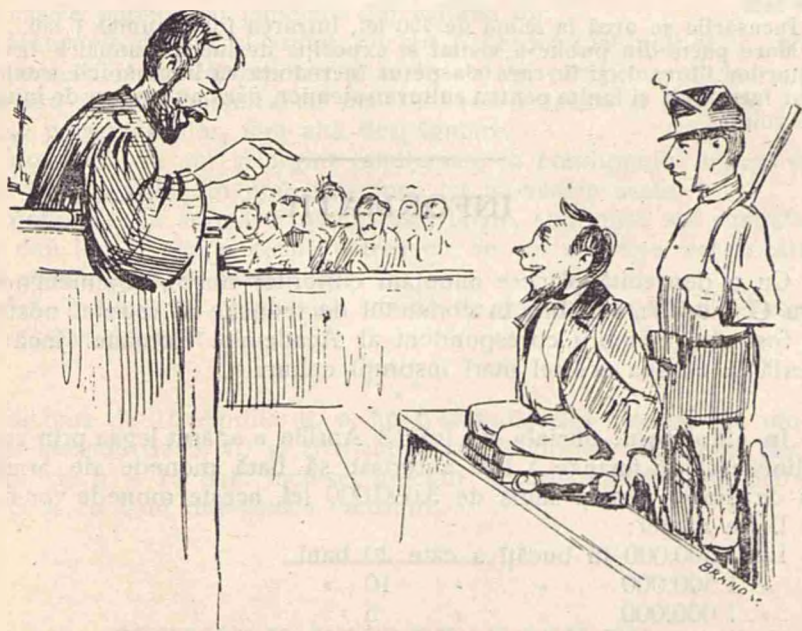
Rog pe cititori să culégă asemenea legende și să le trimetă pe adresa sub-semnatului, căci voim ca pe cele mai bune din aceeași categorie să le publicăm în «Albina.»

Dorim ca și în direcțiunea acésta «Albina» să fie un tezaur pentru păstrarea bunurilor strămoșesci și sîntem convinși că prietenii noștri ne vor ajuta spre a realisă asemenea dorință.

P. Garbovicénu,
Str. sf. Ecaterina.

Pagina gluméță.

CA NUCA ÎN PĂRETE.

Un pungaș, care erà olog cu desăvîrșire, s'a prins furând o sumă de banî din posunarul unui trecător.

— De ce ai furat? îl întrebă președintele Tribunalului.

— Ca să-mi cumpăr un cal, răspunde el, voind să găsească numai de cât ceva ca să se apere.

O SERBARE ȘCOLARĂ.

Sâmbătă 15 Aprilie c., s'a dat în Bucuresci, în marea sală a școlii de băeți No. 20 din str. Sfinții Apostoli, o serbare în folosul cantinelor școlare din jud. Ilfov. Serbarea a fost organizată de d-l C. Teodorescu, revisorul școlar al județului.

Serbarea s'a deschis la sosirea d-lui Inspector școlar, T. Speranția, prin imnul regal, cântat de d. învățători și învățătoare ale județului 300 la număr, în unire cu o musică militară. Minunatul și măestrutul imn regal, cu care se aduc urări de traiu îndelung regelui și patriei; a fost cerut a doua oră de numerosă lume ce eră în sală; așa de bine a fost cântat.

S'a u jucat două comedii: *De necaz!* și *Ce face dracul?*, lucrări de o netăgăduită însemnătate pentru teatrul sătesc, privitoare la beție. Actorii, mai mulți elevi din Ferbinți, au probat că sătenii sînt destul de pricepuți și de curagioși ca să arate pe scenă în colorii negre starea de dobitocire a celor dați beției. Nu uităm a spune că d-l Răducan Popescu, învățator diriginte al școlii din Ferbinți a fost călauza elevilor săi, la învățarea și reușirea pieselor.

Corul școlarilor din Chirnogî, condus de d-l învățator diriginte Dociu, au cântat câte-vă cântece de școlă pe două și trei voci.

Serbarea s'a încheiat prin danț, la care au luat parte mulți din cei de față.

Incasările se urcă la suma de 750 lei, intrarea fiind numai 1 leu.

Mare parte din public a vizitat și expoziția de lucru manual a învățătorilor ilfoveni, și fie-care s'a putut încredința că luminătorii satelor pot face mult și multe pentru cultura sătenilor, dacă au tragere de inimă și voință.

V.

INFORMAȚII.

Cu o deosebită plăcere anunțăm cititorilor noștri, că amicul nostru G. Coșbuc, membru în comitetul de redacție al revistei noastre, a fost ales membru corespondent al Academiei Române. Încă o perlă la coróna acestei mari instituții culturale.

* * *

În «Monitorul oficial» de Joi 13 Aprilie a apărut legea prin care Ministerul de finance a fost autorizat să bată monede de aramă și de nichel pentru suma de 3.600.000 lei, aceste monede vor fi:

I. De nichel:

Lei 500.000 în bucăți a câte 20 bani.

» 1.500.000 » » 10 »

» 1.000.000 » » 5 »

II. De aramă:

Lei 400.000 în bucăți de câte 2 bani.

» 200.000 » » » 1 »

* * *

La 1 Octombrie viitor se vor ține la Iași concursuri pentru ocuparea posturilor vacante de medici primari și secundari cum și de interni la spitalele episcopiei aședemintelor sf. Spiridon.

* * *

De óre-ce mai mulți neguțători sub cuvînt că autoritățile nu mai primesc monedele romănesci șterse și găurite de cât cu scădere, refuză să primescă monede șterse și găurite, sau le primesc cu scădere, facem cunoscut că Guvernul a dat o circulară prin care toate autoritățile sînt datóre să primescă aceste monede fără nici o scădere.

Pentru retragerea monedelor șterse și găurite, legea dispune :

Art. 6. Monedele de aur române, de argint, de aramă și de nikel, ce se vor constată rase, tăiate, străpunse sau subțiate, fără prejudiciul penalității prevădută prin art. 115 codul penal, se vor considera demonetisate și nu vor mai avé putere liberatorie.

Tóte monedele de aur și argint, ce se vor găsi șterse prin us la punerea în aplicare a acestei legi, și cari nu vor fi perdut mai mult ca $\frac{1}{10}$ din greutatea lor legală, se vor primi la casele publice pe valoarea lor întregă, iar cele tăiate, găurite sau subțiate, alt-fel de cât prin us, pe prețul de 75 banî suta din valoarea lor și acesta numai pînă la 31 Decembre 1900.

De la această dată pînă la 31 Martie 1901, toate monedele de aur și de argint, ce se vor găsi în asemenea categorie, se vor primi la casele publice cu jumătate din valoarea lor.

Monedele de aur și argint, ce vor fi perdut mai mult de $\frac{1}{10}$ din greutatea lor legală, precum și acelea ce se vor prezentă la rambursare peste termenul fixat mai sus, vor fi tăiate și bucățile remise prezentatorilor, fără altă despăgubire.

Monedele de aur și argint rambursate în condițiunile arătate se vor topi și bate din nou, împreună cu monedele usate.

Monedele de aramă și nikel, rase, tăiate, străpunse sau subțiate, nu dau loc la nici o despăgubire ; ele se vor distruge, orî de câte orî se vor găsi în circulațiune.

Art. 7. Importul monedelor streine de argint, aramă și nikel este și rămâne prohibit.

* * *

Pe ziua de 15 Aprilie st. n. au fost scóse din circulațiune timbrele poștale de 5, 10 și 25 banî și cărțile poștale de 5 banî deschise, de 5 și 15 banî închise, precum și cele cu răspuns plătit de 5 și 15 banî din vechia emisiune.

PREMIILE DESLEGATORILOR.

Dintre cei cari au răspuns la o întrebare premiul a fost câștigat de d. M. Cărlănescu, Valea Bouluî, Prahova.

Dintre cei cari au răspuns la doué întrebări premiul a fost câștigat de Pr. Voicu Ionescu-Beilic, Săgéta, Buzéu.

Dintre cei cari au răspuns la 3 întrebări premiul a fost câștigat de d-șora Katty P. Lebedev, Tulcea.

Dintre cei cari au răspuns la 4 întrebări premiul a fost câștigat de d. I. Demetriu, învățător, Moșna, Fălciu.

Dintre cei cari au răspuns la 5 întrebări a câștigat „Algebra“ d-l B. Mateescu, învățător, comuna Poboru, Olt; iar „Românii la Roma“ d-na Aurelia Stoinescu, Tulcea.

Dintre cei cari au răspuns la 6 întrebări au câștigat câte un exemplar din „Poetica“, d. George Ionescu, Brăila și d. O. Negoos, Brăila.

NB. Rugăm pe d-nii câștigători să ne trimită adresele exacte ale d-lor spre a le expedia cărțile.

Numele Deslegătorilor

Dăm aci numele cititorilor cari au răspuns la întrebările din No. 21.

Au răspuns la 1 întrebare

I. Gheorghiu, (Cordăreni — Dorohoiu), G. S. Radovic, (Brăila), Traian C. Puicea, (com. Voloia — Mehedinți), Elena Dimulescu, învățătoare, (Telega), Ștefan D. Stoinescu, (Merenii-de-jos — Vlașca), Șt. Pătrașcu, (Loco), Mândița Bosian, (Albesci), Aglaia și Al. Costinescu, (Iași), I. Lăzărescu, (V.-Mare — Muscel), I. Saramet, (Bulbucata), V. I. Bălițescu, (Dragomiresci — Némț), Petrache Dănașii, învățător, (Cuca — Covurlui), Maria Vlădescu, (Focșani), Toma A. Dacu, (Loco), Popovici Gh. Ion, (Iași), Gh. D. Constantinescu și Mănescu, (Panciu), P. Rădulescu, (Stănesci — Vlașca), Ion Gr. Popescu, (Colibași — Muscel), August T. Popescu, (Drajna-de-jos — Prahova), Viorica M. D. Drujan, (Pitești), G. Popescu, (Casierie — Tîrgoviște), Pr. C. Popescu, (Dealul-Nou — Bacău), C. Mărgineanu, (Degerași), George Nițescu, (Glâmbogata — Dâmbovița), De. S. Ionescu, (Craiova), Ștefan Niculescu, (Loco), D. Florescu, învățător, (Blahnița — Mehedinți), Gheorghe Popescu, (Craiova), N. Grigorescu, învățător, (Băbeni — R.-Sărat), Constanța Andronescu, Maria Popescu, (Stănesci — Vlașca), N. Pintzoiu, (Perișor), Nicolae I. Ghinescu, (Muscel) C. Panaitescu, (Tecuci), Ion Arbunescu, (Câmpurile — Putna), Dumitru Nistor, (Rimnicul-de-jos — Tulcea), Văideanu Dimitrie, (Iași), Ilenuța din Lipova, I. Alex. Delaplopésa, (Policiori — Buzău), Gh. Teodorescu, (Herța), Nicolae I. Fumurescu, (Brănesci), B. Bogdanovici, (Hangu), Dachri, (Loco), Aglae Roga, (Podul-Turcului — Tecuci), Pr. C. Culpăni, (Păncescl — Bacău), Mari Dimitriu, (Zorleni — Tutova), T. Raianu, (Murgeni — Tutova), Maria Ștefănescu, (Urzieuța — Doljiu), A. Ionescu, (Buzău), Pr. Gh. Gheorghiu, (Cozia — Fălciu), Paroh. Filimon Comănescu, (Novaci — Gorjiu), Barbu Ionescu, (Urzieuța — Doljiu), N. G. Bucur, (Cucuteni — Iași), Pr. Sachelarie I. Popescu, (Dâmbovița), Gh. N. Gheorghiu, (Averesci — Roman), Costescu Emil, (Loco), I. Cărlan, (Vulturii — Tecuci), Ecaterina Dimitriu, (Focșani), Const. Brăiloi, Constantin Mihăescu și Dimitrie Gianopol, (Stroici), Gh. Marinescu, (Bolintinu-din-vale — Ilfov), Alecu A. Stănculea, (Ivesci — Tecuci), Gh. Gamulea pentru Aurel (Galați), I. G. Fortuneanu, (T.-Severin), Gh. I. Gheorghescu, (Erbiceni — Iași), I. Vurtejanu, (Vlașca), Ionescu Filoftea, (Loco), V. T. Bălan și Octav. Meleye, (Slobozia — Ialomița), Elisaveta G. Nițescu, (Bulbucata).

Au răspuns la 2 întrebări

V. A. Brătlanu, (Călărași), R. S. Oprescu, (Golesci), Dumitru Georgescu, (Loco), T. Șreder, (Loco), Maria Cireșanu, (Loco), Dumitru Ionescu, (Amărăștii-de-jos — Romanați), Ilio Roban, (Crăcăoani-Ghindăoani — Némț), Eugenia C. Secuianu, (Murgeni), Gh. Petrovici Natan, Eugenia Petrovici, învățătoare, (Chetresci — Vaslui), Ion S. Vârđaru, Mereni-de-jos — Vlașca), Nathalia Popazu, (Văleni — Roman), Gh. Vasileanu, (Drăgușeni — Covurlui), Vasile I. Petculescu, (Pitești), Florica Chirculescu, (Călărași), Gogu Arifeanu, (Dâmbovița — Muscel), Nicolae Petrescu, (Baș — Romanați), N. G. Bucur, (Cucuteni — Iași), N. Nicolescu, și I. Nicolescu, (Muscel), Preot Nicolae Crivăț și Notar Dimitrie Anghel, (Fundeni — Tecuci), Aneta T. Popescu, (Drajna-de-jos — Prahova), Alexandru K. Constantinescu, (Călărași), Boerescu Constantin, (Pitești), Costea D. Alex., (Teleorman), M. Parapan, (R.-Sărat), H. Haimovici, (Brăila), Nicolae I. Dumitrescu, (Botoșesci — Mehedinți), P. G. Rătescu, (Tulcea), Icomon A. Ion, (str. Tecuci — Galați), G. Dodăscu-George, (Craiova), Vasiliu I. Constantin, (Bacău), Ion Idiceanu, (Bodescii-Precistei — Némț), Elena și Ion Nisipoanu, (Ploesci), Elena Nistor, (Toc-Sofu — Tulcea), G. V. Virgolic, (Galați), Dăgeor. C. Teodorescu, (Slobozia-Ialomița), V. C. Ursu, (Gura Munteni), Smaranda C. Negoescu, (Bogza — R.-Sărat), Preotul I. Zamfirescu, (Craiova), Alexandrina Lăzărescu, (Voinesci — Muscel), Pr. Evlochim Dimitriu, (Făcuta — Vaslui), Vasile D. Dabija, (Mircesci — Vaslui), D. A. Petros, (Văleni — Roman), Leon Fărcașanu, (Hangu — Némț), Iancu D. Untaru, (Brăila), C. Goga, (Bacău), Mariôra Grigorescu, (Călărași), N. L. Manoliu, (Adjud), Mih. A. Manea, (Albesci — Fălciu), George G. Popescu,

(Bodești — Vâlcea), Paul I. Crețeanu, (Căciulați — Ilfov), Alexandru Manole Iordache, (Nițoresci — Tecuci), Zamfir I. Prună, (Gara Corub — Ilfov), M. Sandovici, (Cozia — Fălciu), V. Bălăcescu, (Craiova), Mihail Ionescu, (Craiova), Eleanora Bîlăuța, (Buda-Rafaila — Vaslui), Anastasia Jora, (str. Brăilei 85 — Galați), Dimitrie G. Tăbăcariu, (Mărășesci — Bacău), C. G. Catrinescu, (Novaci Albești — Gorjiu), Sofia Mateiu, (Cămpurile), Danilescu, (Dobriceni), G. Mogoș, (Bragadiru — Ilfov), Preotul N. Popescu, (Bodești — Vâlcea), Titina Comărniceanu, (Loco), Ion Bănescu, (Loco), Niculescu M. Ștefan, (Loco), M. Săvulescu, (Loco), G. N. Niculescu, (Leicesci — Muscel), Traian Bradu, (Găujani — Argeș), I. Lugoșanu, (Loco), Ion Cristescu, (Bilciuresci — Dâmbovița), Econom V. Cătae, (Budești-Crețesci), Pr. Paroh. Const. D. Semencescu, (Băsești — Mehedinți), Revisor de vite G. S. Negra, George Gr. Botez și Zoe Botez, (Brăhășesci — Tecuci), d-ra Eugenia, (Dobrovăț — Vaslui), V. Costăchescu, (Soldănesci — Suceava), B. Sigler, (Loco), Dem. Demetrescu, (Gârbovi — Ialomița), G. Stan, (Gara R.-Sărat), Gh. N. Popescu, (Dâmbovița), Const. Pienescu, (Dolhesci — Suceava), Alexandru Greceanu, (R.-Vâlcea), G. T. Ionescu, invetător, (Balta-Dâmnei — Prahova), I. Popescu, (Mozăcen), Teodor N. Popărlan, invetător, (Cazacu — Brăila), N. Rodeanu, (R.-Vâlcea), Constantin I. Stoica, (Vernesci — Buzău), Const. D. Costeanu și Petre G. Stamatescu, (Brastavăț — Romanați), I. Gh. Urtinescu, (Iași), Hăteș Ștefan, (Loco), M. Ștefănescu, (Slăvesci — Vâlcea), G. Ionescu, (Găvănesci), Horvat Dimitrie, (Bacău).

Au răspuns la 3 întrebări

Constanța Penescu, (Cobia — Dâmbovița), Ion St. Istrătescu, invetător, (Cobia — Dâmbovița), Ion P. Demetrescu, (Loco), O. D. Stoenescu, (Meremii-de-Jos — Vlașca), Stănică Brăcăcescu, (Călărași), Eugenia și Aneta, (Delabalașu), Pr. Ion Nedelcu și N. V. Chișer, (Mera Sindrilaru — Putna), Longin C. Stoenescu, (Ploesti), I. Totan, (Drăgășesci-Săpunari — Argeș), Econom G. Wartolomei, Mihăilescu S. Alex. (Loco), Emilia Ștefănescu, (Havrâna — Dorohoiu), P. Dumitrescu, invetător, (Bals), Adrian Filipescu, (Craiova), A. I. Pauca, (Caracal), Ionasescu, Ovidiu, (Focșani), d-ra Eugenia C. Ursache, (Galați), Gheorghie Răduvan, notar, (Balotesci — Putna), Gheorghiu N. Vasile, (Galați), Const. Ionescu, (Loco), V. Chersine, invetător, (Rânghilești — Botoșani), d-ra Katty P. Lebedev, (Tulcea), Al. Vintilescu, (Urziceni — Ialomița), M. Nazarie, (Miresci — Roman), Oc. Bartolomeu, (Dorohoiu), C. Nisipescu, (Ploesti), G. G. Răduleanu, (Vulturesci — Olt), Maria Georgescu, (Vinători — Mehedinți), Constantin Lăzărescu, (Craiova), Pr. Ilie Demetrescu, (Bechet), Alex. Alexandrescu, (Călărași), Alex. G. Petrescu, (Craiova), Elena Caralexi, (str. Brăilei, Galați), Steluța Th. Popescu, (Draja-de-Jos — Prahova), Pr. I. Volculescu, (Comarnic — Prahova), George M. Drăgănescu, (Galați), Dimitriu Eftimie, (str. Brăilei 85 — Galați), Pr. M. M. Moisescu, (Chirnoși — Ilfov), Aureliu Hagă Nicolau, (Curtea — Argeș), C. Căpeanu, invetător, (Hinova — Mehedinți), Const. C. Langa, (Focșani), Nicolăescu George, (Caracal), Const. Beroveanu, (Horești — Muscel), Tase B. Teodorescu, C. Petroșeanu, (Loco), Șion Ionescu, (Loco), Teodor Trandafirescu, sub-oficer, Arsenal, d-ra Angelina I. Ionescu, (Meri-Peki), Trifu G. Cristu, (Loco), Lazăr M. Dulberger, (Loco), Pr. Barbu Teodorescu, (Netezesci — Ilfov), Ion I. Dumitrescu, Constantin I. Popescu, (Ohaba — Gorjiu), N. și I. Ghica, (Loco), Aneta Stoicescu, (Loco), Constantin și Nica Marin, (Iași), Pulcheria Chiriac, (Hociung — Roman), Pr. I. Popescu, (Malu — Vlașca), I. Costin, (Ivesci — Tecuci), Victor G. Ioneanu, Stelian C. Gheorgiu, (Ploesti), G. Burlănescu, (Câmpulung), Dim S. Băcean, Cristorian I. Dumitru, Alexandru F. Hardabey, Ion Bunică, (Brăila), Elisa Z. Popescu, (Tulcea), Kindlein Carol, (Loco), Gg. Enescu, (Loco), M. Bărbulescu și I. Bărbulescu, (Mărășesci — Putna), Pr. R. I. Smarandescu (Virda — Vlașca), Ion Cristescu, invetător, (Bilciuresci — Dâmbovița), I. Mateescu, (Stroesci — Gorjiu), Gh. C. Cojocaru, (Săbăoani — Roman), Marcel C. Nacu, (Panciu), R. Voinescu, invetător, Const. A. Purcheria, (Gara Ianca), Pr. I. Constantinescu, (Brănesci — Gorjiu), George Manolescu, (Valea-Lungă — Dâmbovița), V. Nestor-Delasecu, diriginta, Mihail T. Athanasiu, (Loco), Ionel Bărbuceanu, (Loco), Marie I. Popescu, G. Bădescu, (Loco), Savu Dăscălescu, (Grecesci — Mehedinți), Ion și Constanțin Ohălescu, (Bacău), I. P. Corutescu, (Loco), Dumitru Draș, (Constanța), Gh. D. Vasiliu, (Bacău), Elisa Istrate, invetătoare, (Gioroc-Mare — Doljiu), N. I. Gădeiu, (Tutova), Ion Silveanu, (Vața — Olt), Iulia Perl, (Loco).

Au răspuns la 4 întrebări

Ion Jocu, (Crêța — Leșile — Ilfov), P. Cristescu, (Brăila), Petru V. Enăceanu, (Brăila), D. Epureanu, (Damiani), Costică Albu, (Focșani), Costică Em. Burbea, (Caracal), E. C. Constantinescu, (Bădesci), Sevastia Gheorghiu, (Slobozia-Ciorăști — R.-Sărat), St. C. Teopia, (Gologan — R.-Sărat), Nicolae A. Spiridon (Pâtesci — Putna), I. Demetriu, invetător, (Moșna — Fălciu), Găesci G. Dem., Cristache Anastasiu, (Loco), d-ra Manda Teodorescu, (Netezesci), Ghigliș Gr. Gr., D. Cămpulungeanu, (Loco), Const. I. Budeanu, (Galați), Cotoi Marița, Aurel Trandafirescu, (Loco), I. D. Popescu, Pr. P. Cunescu, (Paraseoveni — Romanați), Pr. Ioșif Popescu, (Talea — Prahova), Dimitrie N. Manolescu, (Loco), Maria Butnărescu, (Iași), I. Tănășescu, (Vădăștrița — Romanați), Petru Gh. Ionescu-Grinzeanu, (Loco), Grigore Tăbăcariu, (Loco), Const. Nițescu, (Pârșoveni — Romanați), George I. Cărnă, (Tocșoi — Tulcea), C. Ionescu, (Diosci — Romanați), Elena Ștefănescu, (Târma — Mehedinți), Ion Pruteanu și d-șora Elena Pruteanu, (Bacău).

Au răspuns la 5 întrebări

Codreanu V. Petre, (Mateesci-Horez — R.-Vâlcea), Petre Dănulescu, (Brăila), Ion Zachiu, (Loco), Constantin M. Stoica, (Focșani), Pr. Ion Popescu, (Cucuteni — Dâmbovița), Aurelia Stoinescu, (Tulcea).

Au răspuns la 6 întrebări

Paul Goldberger (Galați), O. Negoos, (Brăila).

No. 6.

INTÂMPLĂRILE PERICULOSE
ALE
UNUI MARINAR FRANCES
ÎN NOUA GUINEE.

Traducere de C. C. Pop.-Tașcă.

Cap. V.

Orașul Koutar avea aproape trei mii de case și o populație de aproape 10.000 de suflete, compuse exclusiv din luptători și șefi. Orî-ce alt Orangonok ar fi voit să stea în acest oraș, trebuia întâi să capete o învoire de la rege și nu puté locui de cât un anumit timp. Koutar era cel mai frumos dar nu și cel mai mare din orașele regatului. Cea mai săracă locuință era compusă din trei rînduri încunjurate de balcône; a câtor-vă demnitarî aveau 5 și 6 rînduri, iar a regelui avea șapte. Balcónele erau construite cu cea mai mare grije; unele nu erau încă isprăvite și cum casa arată rangul stăpânului ei, era oprit cu desăvîrșire de a le isprăvi sau de a adăuga ceva fără porunca regelui. Vederea în total a orașului era foarte plăcută, dar stradcele erau așa de strimte în cât abia puteau merge patru inși în rînd; cum însă era oprit de rege ca ómenii să mērgă repede, strimtimea lor nu făcea nici un rău.

Pînă să hotărască regele în privința mea, fui dat în gazdă la unul din cei mai mici șefi, a cărui casă n'avea de cât trei rînduri. Intâiul rînd se compunea din 2 odăi avēnd aproape 15 picioare lărgime pe 20 adâncime, una din ele comunică printr'o scară cu rîndul de sus care și el avea tot două camere. O scară cu margini de ținut cu mîna, foarte bine făcută, pornia de afară și ajungea pînă la rîndul al II-lea, prin care te suia în al treilea în care erau sălile de primire. Dușumelele erau acoperite cu covóre foarte frumoș țesute, iar pereții împodobii cu pene și piei de diverse culori, din cele mai bătătoare la ochi. Nisce bănci sculptate, servind de paturî și de scaune, după împrejurări, erau singurul mobilier. Rîndul al III-lea era pentru femeî, iar al doilea servia de sofragerie. Când erau numai ai casei, staî la masă aședaî pe nisce perne, un rob aducea mîncările pe nisce foî late rupte atunci sau pe un fel de talere de marmură. Când erau mosafirî la masă se servia alt-fel: Printr'un meșteșug, mijlocul odăii se lăsa în jos, fie-care se aședa împrejurul acestei găuri deschise în mijlocul căreia pe o scară sta un sclav, care primiă bucatele de

la un alt sclav ce se află mai jos, și apoi le serviă cu o mare iuțelă tuturor. Nu eră frumos să treci covă vecinului. După rangurî șefii aveau unul sau mai mulți sclavi, cari ajutau pe cel ce serviă la masă. Regele lua masa în al 6-lea rînd și eră servit de cel puțin 12 sclavi, cei-alți demnitarî, după rangurî, aveau sofrageriile în al 4-lea sau al 5-lea rînd.

Gazda mea se numiă Kayhar, n'avea de cât o singură femeie și o unică fată de vr'o 15 ani, numită Lamlam, care de la început îmi fură inima, prin înfățișarea ei delicată și plăpândă. Câte trei îmi arătau dragoste. Iși petreceau zilele stînd lângă mine și întrebându-mă cum făcusem să devin alb și dacă se mai află dincolo de Koutar vre-o altă țară, de cât cea locuită de Kahshii (omeni proști), nume ce dau Oranconkii tuturor triburilor de pe țermuri. Le spuneam de Europa, de puterea regilor, de orașele cele mari, de armate, de flote, iar ei prea politicoși să-mi spue că mint, dar necredînd nimic din câte le povesteam, mă părăsiau salutându-mă după obiceiul țării.

(Va urma)

POȘTA ADMINISTRAȚIEI

Gr. N. Maftăi, Buhăesci. Trimis tabloul Asaltul de la Grivița. Sinteți achitat cu chitanța 19.003.

Al. Părvulescu, Ciorogârla, Ilfov. Idem chitanța 17.661.

N. Diaconescu, Gănesci, Vâlcea. Idem chitanța 19.917.

Dr. T. Cerchez, Bârlad. Trimis tabloul. Idem chitanța 20.926.

I. E. Vasiliu, avocat, Galați. Idem chitanța 17.631.

Gr. Nicolescu, Slobozia. Idem chitanța 17.599.

Drăghiceanu Urian, Frunzariu, Olt. Idem chitanța 20.910.

C. I. Bădulescu, Călărași. Idem chitanța 17.594.

V. Marinescu, învăț. Ibănesci, Olt. Idem chitanța 17.070.

Andrei Bădărău, Bivolari, Iași. Idem chitanța 17.217.

T. Daniulescu, învăț. Farcașa. Suceva. Idem chitanța 19.586.

I. Christea, Vama Constanța. Idem chitanța 19.405.

Gh. Manolescu, G. Bêrlad. Idem chitanța 17.105.

G. Opreșcu, Bistrețu. Idem chitanța 19.439.

C. Georgescu, Cataloi. Idem chitanța 17.255.

D. C. Bețus, Bacani. Idem chitanța 15.961.

Pr. N. Tătărășanu, Idem chitanța 19.737.

D. Florescu, învăț. Poroina-Mare. Idem chitanța 17.378.

Pr. I. Topescianu, Negomir. Idem chitanța 19.138.

Const. V. Grivei, „ Idem chitanța 19.137.

Pr. G. Stamati, Măstăcani. Idem chitanța 17.031.

S. S. Păr. Ven. Peticarău, M-reă Râșca, idem chitanța 19.058.

Gh. S. Cruceanu, G. Ciurea. Idem chitanța 19.604.

Pr. C. Savinescu, Mânzați. Idem chitanța 17.349.

D-lui *D. Sireteanu*, Bacău. Datoriți pe anul al III-lea curent, anul trecut fiind achitat cu chitanța 11.986.

Pr. P. Georgescu, Oenița. Dâmbovița. Sinteți achitat pe anul al II-lea cu chitanța 16.464 pe anul al III-lea cu 17.648.

Păr. G. N. Gafton, Puțeni-Tecuci. Neputîndu-vă procura cărțile de vîsită cerute, v'am înapoiat banii cu man. No. 2601. Abon. pe anul curent e achitat.

Pr. St. Popescu, Căluui. Abon. sf. vîstre pe anul al III-lea achitat cu chitanța 19.166 din 3 Noembrie 1899, plusul de 1,65 vi l'am înapoiat cu mandat No. 2.602 din 15 Martie 1900.

Societatea de Basalt Artificial și de Ceramică de la Cotroceni.

Capital social Lei 2.500.000 deplin versat

Sobe de porțelan albe și colorate

Representanța generală pentru toată țara

ZWAIPEL & Co. (Bucur. Calea Moșilor No. 61.
Iași, str. Mitropoliei No. 2.
Galați, str. Egalității No. 49.

GRADINA PREOTUL ILIE

Biserica Cotroceni. — București.

Arbori fructiferi, Arbori pentru
șosele, Arbori altoiți de ornament,
Arbuști, Plante urcătoare, Brazi, Pinii
austriaci, Thuia și altele. — Stupii,
Trandafiri.

Cine voește să se îmbogățescă în scurt
timp să citească cartea:

CULTURA PRUNULUI
ȘI
FABRICAȚIUNEA ȚUCII
DE
LUCA FORTUNATU

Se vinde la toate librăriile.

DE INCHIRIAT

Strada Regală No. 14. o locuință,
Strada Stavropoleos No. 15, mai
multe locuințe.

Str. Lipscani No. 1, mai multe lo-
cuințe.

Informațiuni se pot lua la direc-
țiunea societății «Dacia-România»,
strada Vămei No. 3.

Cel mai mare și cel mai vast magazin din Țară și singurul care vinde effin

LA TOATE SEZOANELE

București, Calea Victoriei 27, lângă Poliția Capitalei.

Ghete pentru bărbați

De vax cu elastic, 12,95, 11,95, 10,95

> > extra-fine, 13,95, 12,95, 11,95

> > cu șirete, 13,95, 12,95, 11,95

Ghete de lack pentru salon cu elas-
tic și șirete, 12,95, 11,95

de lack întregi, 14,95, 13,95

> > facon Klappe, 15,95

> > pentru d-niiofiț, 14,95, 13,95

> > cu nasturi, 15,95, 14,95

> glace vax cu nasturi, 15,95, 14,95

> chevr. cu elastic, 15,95, 14,95, 13,95

> > nasturi, 16,95

Ghete color. simple, 13,95, 12,95

> > beseturi, 14,95, 13,95

> > șirete, 14,95, 13,95, 12,95

> > nasturi, 14,95, 13,95

> > piele rus. 15,95, 14,95

Pantofi pentru bărbați

De gems, 10,95, 9,95, 8,95

chevreaux american, 9,95

> > franțuzesc, 12,95

< color. 11,95, 10,95, 9,95, 8,95

< > piele rusescă, 12,95, 11,95

Ghete pentru dame

De gems, 9,95, 8,95, 7,95

> chevreaux, 13,95, 12,95, 11,95, 10,95

> > ext. fine, 15,95, 14,95, 13,95, 12,95

> > High-Liffe, 16,95

> color. 12,95, 11,95, 10,95

> > High-Liffe, 15,95, 14,95

> > extra-fine, 13,95, 12,95, 11,95

Pantofi pentru dame

Colori și negre, 9,95, 8,95, 7,95, 6,95
5,95, 4,95.

Ghete pentru băieți, fete și copii

Pentru băieți, 9,95, 8,95, 7,95, 6,95

> fete 6,95, 5,95, 4,95

> copii 5,95, 4,95, 3,95, 2,95

Numai la toate sezoanele se poate găsi în-
călțăminte bună și cu prețuri fabuloase de
efine.

Magazinul la toate Sezoanele lângă Poliția.
București, Calea Victoriei 27, București.

5%

Cupon de reducere pentru cititorii Albinel.

Cititorii revistei vor avea un scădemint de
5% din prețurile însemnate, prezentând cuponul.